

двано е в пещери от специално наети зидари, които са завеждани с вързани очи при скривалището и въпреки това, след като си свършват работата, са убивани по заповед на войводата, за да не го разкрият.¹²⁸ Тоест, трябва да остане завинаги скрито. Тези специални мерки за запазване на тайната му подсказват, че едва ли става дума само за обикновено укриване на пари от разбойници. По - скоро това е акт на опазване на нещо, което се осмисля като много важно. В този смисъл натрапващата се семантичносмыслова верига: хайдутство - хайдушко съкровище - царство има свое място в хайдушкия фолклор и най - вече в преданията.

Голяма част от образите на хайдути съществуват и се възпроизвеждат в преданията чрез заровеното /скритото/ хайдушко злато особено на по-старите хайдути. Или иначе казано, колкото хайдутите, за които е преданието, са по-отдалечени във времето от носителя му, толкова тяхното съкровище е по-голямо и забулено с повече тайнственост около добиването му и скривалището му. Така постепенно се очертава специфичното присъствие на хайдушкото съкровище и в хронотопния вариант на хайдушкия фолклор. Това обяснява защо предания за едно и също място със заровено съкровище определят „собствеността“ на войводи от различно историческо време - Вълчан войвода, Индже, Алтанлъ Стоян, Кара Танас, Георги Трънкин, Панайот Хитов, Хаджи Димитър. Няма да се спирам на знаковата система за обозначаване на хайдушкото съкровище, тъй като за нея е необходимо допълнително изследване, което вероятно ще бъде направено.¹²⁹ Само ще спомена, че семантично тя е обвързана с хайдутството, дори дотолкова, че едно от преданията говори за изсечени образите на Димитър Калъчлията от двете страни на скалата, където е скрито негово имане.¹³⁰

Интересни са съхранените представи в преданията за образа на Алтанлъ Стоян от Котленско. За появата му заедно с Вълчан войвода и поп Мартин е изразявано становище.¹³¹ Самото прозвище на тази личност отвежда към специфичен смисъл на възприе-